

Posudek na bakalářskou práci Moniky Eretové:

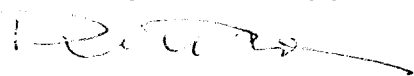
Sochařský náhrobek na Olšanských hřbitovech éry J.V.Myslbeka

Česká náhrobní plastika druhé poloviny 19. a začátku 20. století je stále ještě málo vytěženou oblastí uměleckohistorického bádání, jak o tom svědčí i bakalářská práce M. Eretové, soustředěná na pražské Olšanské hřbitovy. Eretová podává stručnou historii tohoto pohřebního místa od dob morové nákazy na konci 17.století, před známé josefinské dekrety až k moderní situaci této nekropole. Využívá přitom dobře dosavadní spíše kulturně historické literatury a soustřeďuje se na práce Josefa Václava Myslbeka, jejichž popis rámuje do obecnějšího přehledu Myslbekova života a tvorby. Eretová projevuje velký zájem o své téma a díky tomu se jí také podařilo rozšířit dosavadní seznam Myslbekových náhrobních prací na Olšanech o repliky Madony a Ježíška u kříže, což zajímavě dokládá tehdejší praxi v uplatňování a hledání populárních typů náhrobních zobrazení.

Ještě zajímavější než pojednání o Myslbekovi jsou ale kapitoly věnované pomníkům českých "výtečníků", organizátorů národního života a mladočeských politiků a novinářů, Jindřichu Fugnerovi a Miroslavu Tyršovi, Karlu Sladkovskému, Josefu Barákovi, Juliu Grégrovi. V nich se rýsuje důležitý kulturně-sociální moment této plastiky, související s tím, že aktivním národním politikům se tedy mohly stavět jen právě pomníky náhrobní. Tady se také vyžívá sama Eretová ve svém sklonu k barvitému líčení pohřebních slavností nebo alegorické výbavy pomníků, kdy cituje i z dobové časopisecké literatury a luští jejich ikonografické zvláštnosti a aktuality. To považují za skutečné téma a přínos její bakalářské práce, který by stál za další definitivnější zpracování.

Autorka se rozepisuje dále i o námětech, symbolech a vzhledu olšanských náhrobků na přelomu 19. a 20. století, kde upozorňuje na práce Viléma Amorta a Franty Uprky a stručně hodnotí i podíly jednotlivých starších autorů a nastiňuje jejich příslušnost ke spolkovým zájmům a reprezentacím, čímž si pootevívá další rozšíření svého tématu směrem ke kulturně-sociální signifikaci olšanské náhrobní plastiky. Lze také ocenit její popisy současného stavu zmíněných pomníků, které mohou být použity jako dokumentace památkové péče.

Bohužel méně příznivá pro hodnocení práce je její stylistická a pravopisná úroveň, kde autorka příliš často hřeší na barvitost svého jazyka a nerespektuje některé základní gramatické normy. Je to zbytečná skvrna na práci, která jinak díky neutuchajícímu zájmu o předmět a dobrém rozhledu po literatuře a jejím aktivním využití může být doporučena jako práce bakalářská.



(Prof.PhDr.Petr Wittlich, CSc)

Praha, 7. 9.2010